

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 29 kwietnia 1963 r.

w sprawie postępowania z mieniem wydobytym z morza.

Na podstawie art. 255 ustawy z dnia 1 grudnia 1961 r. —
Kodeks morski (Dz. U. Nr 58, poz. 318) zarządza się, co na-
stępuje:

§ 1. Powołane w rozporządzeniu artykuły bez bliższego
określenia oznaczają artykuły kodeksu morskiego.

§ 2. Właściwość miejscową urzędu morskiego w spra-

wach dotyczących mienia wydobytego z morza (art. 249), uratowanego z powierzchni morza (art. 254 § 1) lub wyrzuconego na brzeg morza (art. 254 § 2) — zwanego w dalszym ciągu „mieniem” — określa się według miejsca na wybrzeżu, gdzie mienie wydobyte z morza albo uratowane z powierzchni morza zostało przywiezione, a mienie wyrzucone na brzeg morza — znalezione.

§ 3. 1. Jeżeli właściciel mienia jest nieznanym, wydobywający, ratownik lub znalazca są obowiązani niezwłocznie przekazać mienie urzędowi morskemu.

2. Mienie wojskowe lub przysposobione do celów wojskowych należy przekazać najbliższej jednostce marynarki wojennej.

3. Jeżeli ze względu na rodzaj mienia oddanie go zgodnie z ust. 1 i 2 jest niemożliwe albo połączone z niebezpieczeństwem lub nadmiernymi kosztami, można się ograniczyć do zawiadomienia urzędu morskiego lub w przypadkach przewidzianych w ust. 2 — jednostki wojskowej o miejscu, w którym mienie się znajduje.

§ 4. 1. Przyjmujący mienie obowiązany jest wydać przekazującemu potwierdzenie odbioru, w którym należy wymienić:

- 1) osobę wydobywającego, ratownika lub znalazcy i jego adres,
- 2) określenie mienia ze wskazaniem cech zewnętrznych, znaków, ilości lub wagi,
- 3) czas, miejsce i inne okoliczności wydobywania, uratowania lub znalezienia mienia.

2. W przypadkach określonych w § 3 ust. 3 urząd morski lub jednostka wojskowa obowiązana jest niezwłocznie po zawiadomieniu przejąć mienie i sporządzić protokół stwierdzający przejęcie. Protokół powinien zawierać dane określone w ust. 1. Odpis protokołu należy doręczyć wydobywającemu, ratownikowi lub znalazcy.

§ 5. 1. Urząd morski dokonuje — w razie potrzeby przy pomocy biegłego — oszacowania przejętego mienia (§ 3 ust. 1 i § 4 ust. 2)..

2. Stalki, łodzie, sprzęt okrętowy i rybacki oraz wraki należy oszacować z udziałem biegłego.

3. Jeżeli mienie nie przedstawia wartości użytkowej albo wysokość kosztów, wydatków i wynagrodzenia wydobywającego, ratownika lub znalazcy przekracza wartość mienia, urząd morski przyznaje mienie na własność osobie, która je wydobyła, uratowała lub znalazła, na całkowite zaspokojenie jej należności. Przyznanie następuje na wniosek lub za zgodą tej osoby. W braku takiego wniosku lub zgody mienie przechodzi na własność Państwa.

4. Sprzedaży ulega:

- 1) mienie nie objęte przepisem ust. 3, którego właściciel nie został ustalony albo w terminie określonym w art. 252 lub 253 nie zgłosił się do celu odbioru lub nie uiścił należności wydobywającego, ratownika, znalazcy albo poniesionych przez urząd morski kosztów zabezpieczenia,
- 2) mienie zatopione bądź opuszczone, znajdujące się na mieliźnie lub na powierzchni wody, utrudniające żeglugę lub pracę w porcie, na redzie lub drodze wodnej albo zagrożające żegludze, a usunięte jako przeszkoda, którego właściciel nie zgłosił się do odbioru albo nie uiścił kosztów usunięcia przeszkody (art. 248 § 2).

§ 6. Urząd morski ustala w razie potrzeby przy pomocy biegłego wysokość wynagrodzenia za wydobywanie z morza, uratowanie z powierzchni morza oraz znalezienie wyrzuconego na brzeg morza mienia, nadto wysokość kosztów zabezpieczenia tego mienia (art. 250, 253 i 254). W przypadku wydania mienia właścicielowi (art. 249) ustalenie wysokości

wynagrodzenia i kosztów zabezpieczenia następuje na wniosek zainteresowanej strony.

§ 7. Jeżeli mieniem ulegającym sprzedaży jest statek, łódź okrętowa albo inny sprzęt okrętowy lub rybacki o wartości nie niższej niż 10.000 zł, Minister Żeglugi przekazuje je odpłatnie podległemu przedsiębiorstwu po cenie równej wartości ustalonej przez urząd morski (§ 5 ust. 2). Jeżeli mienie to nie może mieć zastosowania w wymienionych przedsiębiorstwach, urząd morski może je sprzedać innym jednostkom gospodarki uspołecznionej po tej cenie.

§ 8. Złoto i platynę, z wyjątkiem wyrobów użytkowych, urząd morski zbywa państwowemu przedsiębiorstwu handlu lub przemysłu jubilerskiego, a pieniądze zagraniczne (banknoty i monety), zagraniczne znaki pieniężne papierowe i inne wartości dewizowe zaofiarowuje do skupu Narodowemu Bankowi Polskiemu. Przepisy § 21 ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

§ 9. Mienie określone w § 7, którego sprzedaż w trybie przewidzianym w tym paragrafie nie dojdzie do skutku, oraz mienie nie objęte § 8 sprzedaje komornik sądowy na wniosek urzędu morskiego.

§ 10. Wniosek o przeprowadzenie sprzedaży powinien zawierać istotne dane dotyczące mienia, a w szczególności:

- 1) określenie mienia (§ 4 ust. 1 pkt 2),
- 2) oznaczenie miejsca złożenia,
- 3) oznaczenie właściciela, jeżeli jest znany,
- 4) zestawienie dochodzonych należności.

§ 11. Przy sprzedaży stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania cywilnego dotyczące egzekucji z ruchomości ze zmianami wynikającymi z przepisów rozporządzenia.

§ 12. Zgłoszenie wniosku o dokonanie sprzedaży (§ 9) ma skutki prawne zajęcia.

§ 13. Oszacowanie mienia przez urząd morski (§ 5 ust. 1 i 2) wiąże komornika sądowego.

§ 14. Jeżeli przedmiotem sprzedaży jest wrak, obwieszczenie o licytacji powinno nastąpić przynajmniej na dwa tygodnie przed terminem licytacji.

§ 15. Komornik sądowy przesyła obwieszczenie o licytacji urzędowi morskemu, który wniósł o przeprowadzenie sprzedaży, właścicielowi mienia, jeżeli jest znany, a nadto przechowawcy.

§ 16. Obwieszczenie o licytacji oprócz przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego sposobów ogłoszenia należy zamieścić w czasopiśmie morskim lub rybackim w zależności od rodzaju mienia, jeżeli koszty ogłoszenia nie przekroczą jednej dziesiątej części wartości szacunkowej mienia.

§ 17. Licytację prowadzi się bez względu na osiągnięcie ze sprzedaży kwoty wystarczającej na zaspokojenie należności określonych we wniosku o sprzedaż (§ 10 pkt 4).

§ 18. Komornik sądowy przesyła odpis protokołu licytacji urzędowi i osobom określonym w § 15

§ 19. Nabywca, który zapłacił całą cenę mienia, jest obowiązany zabrać je w ciągu 7 dni.

§ 20. Z kwoty uzyskanej za mienie pokrywa się koszty oszacowania i sprzedaży, koszty zabezpieczenia, należności z tytułu wynagrodzenia za wydobywanie, uratowanie lub znalezienie, koszty usunięcia przeszkody — przy uwzględnieniu wiarytelności uprzywilejowanych w myśl art. 64 i 147. Pozostałą kwotę przekazuje się do depozytu sądowego.

§ 21. 1. Jeżeli sprzedaż mienia za pośrednictwem komornika sądowego nie dojdzie do skutku, urząd morski przyznaje je na własność osobie, która je wydobyła, uratowała lub znalazła, jako pokrycie jej należności. Przyznanie następuje na wniosek lub za zgodą tej osoby. W braku takiego wniosku lub zgody mienie przechodzi na własność Państwa.

2. Osoba, której przyznano mienie, obowiązana jest pokryć koszty i wydatki urzędu morskiego związane z zabezpieczeniem mienia, poszukiwaniem jego właściciela, oszacowaniem mienia oraz koszty komornika sądowego.

3. Mienie usunięte jako przeszkoda (§ 5 ust. 4 pkt 2), którego sprzedaż za pośrednictwem komornika sądowego nie dojdzie do skutku, przechodzi na własność Państwa na poczet

należności związanych z usunięciem oraz kosztów zabezpieczenia i sprzedaży.

§ 22. Mienie ulegające szybkiemu zepsuciu lub zniszczeniu albo którego zabezpieczenie wymaga nadmiernych kosztów wydobywający, ratownik lub znalazca może sprzedać z wolnej ręki po cenie rynkowej. Przepis § 20 stosuje się odpowiednio.

§ 23. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *M. Rybicki*